

Рени Васева

ПОГЛЕДИ

2019

© Рени Васева, автор, 2019
© Корица и оформление: Даниел Меразчиев, 2019
Погледи, Стихотворения
Българска, Първо издание
Всички права запазени

Посвещавам на дъщерите ми Василена и Десислава
с обич и надежда.

Цветно

В очите
заваляха цветове,
припомнени
от есенните пътища.
Припламнаха
чудати светове,
готови да залечат
моите сънища.

Тогава
черно-белият екран
на зимната
мъглива мисъл светна,
избухна
в невъзможен океан
от детски пъзелчета
пъстроцветни.

И подредих:
мечти и плодове,
цветя и облаци,
деца и птици...
Прибрах на завет
всички ветрове,
измих си
потъмнелите зеници.

И моят ден
със спомена се сля,
усмихнаха се в мене
страховете...

И пръснаха
забравени листа
отново фейерверки
от куплети.

Сталкер

Влизам сред къщите почти на пръсти –
в свят на безвремие...
Портите будя с тройно почукване –
вярвам в поверие.
Лепя по прозорците смели усмивки,
разчитам послания.
Моля се искрено днес да откроя
тайно имане.
Стъпвам по плочите със вкус на лято,
галя стените,
а те се ронят с мирно стенание...
Пъдя осите.
Привеждат кости осиротелите къщи,
просят на слънце,
но са празни техните длани –
смях – нито зрънце.
Измива раните на старите къщи
със милост дъждът,
а мъглите есенни ги превързват,
да не кървят.
Вървя сред къщите почти на пръсти,
дишам безвремие,
а прашните сенки ме прегръщат
с любовно доверие.
Аз вярвам искрено, че днес съм сталкер,
който открива
кълбото златно, съда чудодеен,
водата жива...
И заедно с къщите в някой миг ангелски
аз ще успея
да дам на всеки щастие даром –
за да живеем.

Благослов

Беше сумрачно
в малката църквица,
беше някак тревожно
на прага ѝ.
И не виждах
свещици запалени,
от иконите
плачеше влага.

С изпочупени
прашни стъкла –
като избодени
в потрес очи.
С изкривена уста
за врата
и камбана,
която мълчи.

Бе погребано
святото тук
и лицата
във сенките бягаха...
Но десниците
мълком, без звук,
всепрощаващо
ни благославяха.

Къщата

Стоеше на пътя ни къщата,
дълбоко заслушана
в отлетелите детски гласчета.
Чуваше ги – призрачни отражения
в праха на мазилката,
стъпчици смях
по старческото хриптене на пода...
Нанизваше весела песничка,
а после – така, на шега,
я пращаше горе, при вятъра,
скрит във комина на завет.
Студът вледеняваше влагата.
Декември превръщаше сълзите
в пъстри кристалчета,
събрали във шепи
случайното слънце.
Стоеше на пътя ни къщата.
През счупените очила
на стъклата си
гледаше улицата...
Чакаше Коледа да запали свещичка
в единствения ѝ здрав прозорец.

Времето

Къщици надничаха в мъглата,
бореха се да изплуват и поемат
свойта глътка въздух в необята
на изтичащото земно време.

Жълтите зеници на прозорците
правеха пътечки в сивотата.
Моите очи пред тях се молеха –
пак да се зарадвам в самотата.

Стъпките ми глъхнеха, забавяни,
виках, ала никой не отваряше...
„Времето отдавна ни удави!“ –
ехото в мъглата отговаряше.

Великаните

Панелените великани остаряват
в прегръдката на нашто време.
И костите се изкривяват,
гръбнакът носи тъжно бreme.
В разсъмването са щастливи,
че ги огрява кратко слънце.
И вярата, че днес са живи,
покълва като хлебно зрънце.
По здрач, насядали в квартала,
припалват огънче в стъклата
и после в мрака – вечност цяла –
споделят тихо самотата.
И все по-често се оплакват,
артритът в ставите ги мъчи.
В дъждовно време тайно плачат,
при слънце вадят носни кърпи.
Панелените великани знаят,
че са герои в друго време.
Понякога не могат да изтратят
и молят Бог да си ги вземе.
Сърцата великански не умират,
макар че все от ритъма излизат.
Готови да ни подарят всемира,
да ни дадат последната си риза.

Снимка на стълби

На тази снимка
стълбите са две
и мислено ни водят
в две посоки.
На Яков – стреля
в звездното небе,
на Данте – пада
в сенките дълбоки.
Сънувал Яков
ангели добри,
а Данте, буден,
виждал Сатаната...
Но ние безразлични сме.
Уви! Във емиграция
са сетивата.
На стълбите
протягат празна длан
човеци със очи
на птици,
а ние преминаваме оттам
със срам
във слепите зеници.
Умират стълбите
в тъга и прах
и скелетът им
бавно се стопява...
И все едно е...
Праведност и грях
сърцата ни не разпознават.

Съвременна приказка

Двете малки диванчета в стаята
пазят тайните си неизречени –
със петна от кафето и чая,
със трохи от филийките печени.

Срещу тях, настанил се нахално,
телевизорът ги наблюдава
и чрез своята уста всеядна
всеки разговор заглушава.

Телевизорът все им предлага:
еликсир за вълшебно здраве,
да си купят „живот назаем“
да изстрадат някаква драма...

Двете малки диванчета в стаята
са легло за наивници само.
Своите тайни, отдавна забравили,
те дори че са две, днес не знаят.

Проклятие

Ще заспиваш
завинаги там –
с полуделия
порив на вятъра.
Ще се свиваш
под звезден юрган,
а стрехите
ще сипят проклетия.

Като Каин,
без жалост и срам
и белязан
с безплодни усилия,
ще си мислиш,
че можеш и сам –
необичан, нежален,
немилван.

Като спомен
ще тичам след теб,
като мисъл за Авел
ще стрелям.
Ще останеш
без вино и хлеб,
без причастие
в храма неделен.

Сътворение

С вградена сянка в панелени зидове...

Дишам ли още?

Безлики майстори ми подредиха
прокрустово ложе.

И всяка вечер аз се прибирам

във тъмнината,

а моята сянка ми отваря

щастлива вратата.

Тогава, сякаш стените бавно

се приближават,

а аз упорито се себеизмервам

и прекроявам.

Със цветни копчета

върху тясната дреха на самотата

пришивам облаче, горска пътека

и малко вятър.

Така дочаквам, новородена,

да се разсъмне.

И се надявам денят отново

да ме прегърне...

Погледи

Всичко запратих
отвъд всяка мисъл,
остана ми само небето.
И вгледана в него,
със вяра изписвах
в душата Христови куплети.

Но ето че ангел,
мълниеносен,
реши светлината да вземе.
Изгубих небето,
а градът смъртоносен
се вгледа вторачено в мене.

Очите му бяха
огромни плакати
на Кауфланд и на Лидъл.
Във тях се четеше
най-вече цената,
която човешкото стига.

Градът ме прегърна
с протезна усмивка,
в ръцете ми сложи торбички.
Небето в декор
за реклами превърна.
Под строй маршируваме всички.

Града на промоция
ангелът даде
и някой го купи блажено.
А аз, ослепяла
за Христовите тайни,
на града със очите прогледнах.

Сънят на магистралата

Топи се асфалтът
в тигана на лятото
и пътят се плиска
като вряло масло.
Срещу хоризонта
гърми магистралата,
понесла на плещите
непосилно тегло.

А как ѝ се иска
пътека да бъде
сред борове хладни
и пчелни треви,
с които цял ден
да играе на криеница
под сладкия мед
на птичи мечти.

Сънува асфалтът
в капана на лятото
на стъпките спомена
за любовни следи...
И вярва – ще дойде ден
да избяга от хватката
на гърмящи чудовища
и зли светлини.

Релсите

Лежаха тъжни релсите
в тревата –
безцелни, безпосочни,
мълчаливи.
И бавно ги поглъщаше
ръждата –
останали без пътища,
но живи.
И спомените идваха
със вятъра,
почукваха напевно
и любовно,
вагоните потракваха,
а влакът
се сливаше със релсите-
съдбовно.
Но днес приседна просяк-
да почине.
Нахрани гълъбите
във ръката си.
И после се разплака –
без причина.
Прегърнаха го релсите
във мрака.

Вятър

Наметна вятърът
топло палто,
заразхожда се,
засвирука.
И надникна
през мойто стъкло –
да узнае
дали съм тука.

Свил букетче
от сухи листа
и понесъл
предчувствие зимно,
той помоли –
със малко тъга,
за минутка
при мене да мине.

Но зазидана
в себе си бях,
без пролуки
за никакъв спомен.
Добре сянката си
не успях
да спася
от градежа любовен.

Ела, да видиш

Ела да видиш, лятото си тръгва! –
повика ме дървото вѐн, пред блока.
А там, слънчасало, ме запрегръща
едно небе – невинно синеоко.
Дървото се изрязваше в небето
съвсем по детски, като на рисунка.
То махаше със клоните и ето –
листата му се залюляха звънко.
И после, някак като във вълшебство,
западаха жълтички по тревата,
премина облак, бял като невеста,
и хвърли булото си на земята.
Задуха вятърът и се опита
да влезе през терасите на хората.
Прането заигра хоро, а аз попитах
панелите не чувстват ли умората.
Дървото се приведе ниско-ниско,
застена блокът в своя ревматизъм.
И дъжд закапа... Без да искам
объркаха се приказно и реализъм...

Алеите в парка

Алеите във парка
ни приличат
на мокър и премръзнал
лабиринт.
Дърветата в мъглата
пак притичват,
дъждът се рони в тях,
безкрайно тих.

Във стъпките ни есенни
листата
гнезда си свиват,
за да приютят
пак спомените летни
на ятата –
преди за своя юг
да полетят.

Ветрецьт само пърха
в тишината
и преждата мъгла
докрай тъче.
А после хвърля мрежа
на земята –
последните листа
да събере.

Като деца,
загубени в гората,
открадваме си
нишка от мъгла.
По нея се прибираме
във мрака,
избягали
от вещицата зла.

Оптимизъм

Вълнист тротоар от изкъртени плочки,
море от кърпен асфалт.
С чадъра си аз съм изгубена лодка,
понесла безценен товар.
Небесната кал и вода ме заливат,
препъват ме, влачат ме пак,
а вятърът хвърля
в лицето ми сиво
удавени клони и мрак.
Колите надигат към мене вълните
на асфалтовото море,
а дъждът усърдно отмива следите –
и ме оставя почти без лице...
Тогава се сещам внезапно за тебе –
спасителен фар у дома.
Заблестява асфалтът в златисти оттенъци,
чадърите стават цветя.
Упорито и праведно
през дъждовните острови
ще доплавам най-последно сама.
Като Ной ще доплавам със своята лодка
до последния вход, до дома.

Песничка

Долових през терасата
някаква песничка,
вероятно от отсрещния блок.
Тя със нежен гласец
заприглася полекичка
на моя открит урок.

А в урока си аз
възпитавах сама
своя ден и своята вечер.
Уморено преглъщах
пак безвкусна храна
и се чудех – да лягам ли вече...

И тогава я чух –
през асфалта сама
шума от коли да пресича.
Събу си обувките,
влезе в дома
и заедно с мен засрича.

Припяваше спалнята,
с пресипнал гласец
хладилникът се обади.
Забоботи пералнята,
чу се нейде звънец,
телевизорът чак се задави...

А умората тайничко
се измъкна в нощта
по своите кални пътеки.
И знаех, че мъдър
ще бъде денят
не само за мен – за всеки.

Ще поседна

Ще поседна за малко
на тихата пейчица –
беззащитна
във своята дрямка,
зашумена, изгнила,
изкривена от старост...
Ще поседна –
да се скрия на сянка.
Под боята олющена
надничам през времето
и разчитам
несръчни послания.
Неграмотно изписани,
но дишащи бремето
на някаква
безусловна вярност.
Купидон със стреличка,
катиначе, ключе...
По детски
наивно е всичко.
Но... и аз съм дете
и с червилото драсвам
усмихнато,
смело сърце.

Родна стряха

Двете блокчета
в малката уличка плаха,
зашумена от ярката есен.
После – вход, а над него
е жадно надвесена
моята „родна стряха“

Всяка вечер се връщам,
уморена и гладна,
зад гърба ми остават сражения.
Светлинките в квартала
във очите ми срещат
щастливите си отражения...

Сняг

Снегът
със завеси закрива
прозореца
в моята кухня.
Нанизва
дантела красива
по полите
на малката църква.

Смело сгушена
сред панелите,
тя наднича
под снежно одеяло
и гласът ѝ
достига до мене
като звън
на камбана запяла.

А снегът
продължава да шие
ризи ангелски
с бели ръкави.
Всяка пейка
със тях ще покрие –
за децата ни
ще ги остави...

Улички

Промъквам се през улички –
като пътеки чезнещи,
нахвърляни в безреда из гората.
Промъквам се през спомени –
затрупани в снега,
залутани във бялото на тишината.

Край мен са сградите –
като митични дъбове,
разперили клоната си в мъглата.
Примигват старчески,
вторачени в света,
ревниво го разглеждат с очилата.

И аз се вирам
през моите очила –
очаквам, че светът ще стане розов,
очаквам тази
омагьосана мъгла
от мислите ми да се вдигне скоро.

Светът на уличките
пак да заблести,
във коледните лампички да светне,
да се засмеят
старците дори,
припомнили пак детството си цветно.

Тогава кротичко
ще спра на ъгъла,
ръце за милостиня ще протегна,
а моите шепи
ще се превърнат
във извор на надеждица последна.

Всички сме ангели

На татко

Когато се завръщам
на земята,
криле прибирам
тихичко във мрака.
Присядам на первазите
за малко –
пак божието утро
да дочакам.

Студен е алуминият,
не сгрява,
в крилете ми
мазилката се рони...
Но все по-често
някой ми оставя
перо от себе си
върху балкона.

Възкресение

На дъното
на Андерсеновия кладенец
положих красотата на света.
Погребах символично
всяко чувство
и дадох свят обет
за самота.

Тогава
заваля снегът като трохички,
останали от питата небесна.
Опитах се във кал
да ги превърна всичките,
но не успях –
не беше никак лесно.

Едно дете
ме хвана за ръката –
човече с нос от морков
да направим.
И... от снега
възкръсна красотата.
Успяхме двамата да я извадим.

Пепеляшки

Като гайтан
от тънка прежда
хорото разноцветно
се извива
и живи кръгове
подрежда.
Със ритъма
на нашта кръв се слива.

Обули сме
пантофките вълшебни
и сме принцеси
до дванайсет – знаем.
Загърбили пак
делнично и дребно,
във танца си
за чудеса мечтаем.

А тикви ще са
нашите каляски,
когато утре
вкъщи се завърнем.
Но с вяра,
че сме смели Пепеляшки,
ще можем пак
вълшебството да върнем...

Времето

Вървеше времето и инатливо
влачеше след себе си града...
Крадеше покриви на къщи,
откъртваше вратите им
и чупеше стъклата на прозорците.
В кварталната градинка се развихри
и скри в огромните джобове на палтото си
ръждясалите люлки и пързалките
с червената, олющена боя.
Видях го как зави на ъгъла,
а после го открих, подпряно
на вратата на аптеката.
Промъкнах се полека –
подсмърчаше и кихаше,
облечено в най-старите си дрехи.
Стоеше времето и сигурно се чудеше
къде ли съм се скрила във мъглата...
Загърнах се във шала си
и смело го подминах. Нямах нищо.
Само мен самата.

Любов

Мракът набързо
изсърба
огромната купа
на залеза.
Заситен, полегна
във скута
на грижовната планина.
А преди да заспи,
се зави презглава
с черна дантела
от облаци...
Но после –
изведнъж засънува
как в мига на зората
ще прегръща, целува
и умре от любов...

Коледен подарък

В ума ми дълбаят
думи неказани,
съвсем безадресни,
не знам защо – пазени.
От тях ще напиша
писмото до Коледа,
със тях ще поискам
и малко, и много.

Букетче от думички
да дам на жената,
която събира
пред входа листата.
Картина с небе и море
да покажа
на милата баба –
с цветя по паважа.

А теб да те видя
да идваш във мрака
и мойто завръщане
едва да дочакаш.
Да купиш цветята,
изсъхнали вече,
за мене наречени
във зимната вечер.

Снегът се топи

Снегът се топи
и моите обувки
неизменно го тъпчат
и превръщат във кал.
Ветровитата вечер
с любов ме прегръща,
но шепти във ухото ми
тъжни думи – без жал.

Строежът отсреща,
закрил планината,
в очите ми хвърля
магия за страх.
Като Хензел и Гретел
самичка в гората,
пътеки си търся
в големия град.

Ще хвърлям в калта
трошици от вяра –
по тях аз от мрака
ще се върна самичка.
Във джоба си пазя
парченце от хляба
на нашта трапеза –
с вълшебна паричка.

Приказка по Дисни

На границата
между тъмното и светлото
градът изглежда като омагьосан.
Коварни лампи
тихичко просветват
в очите на измамни локви.

Дъждът подхвърля
ледени кристалчета
и като фокусник в ръкава си ги крие.
Мъглата се пилее
на парцалчета,
които вятърът все иска да зашие.

Препъвам се
из улици разбити,
в боклуци стъпвам, тичам като луда,
прескачам локви...
Като Хубавицата,
която искала при Звяра да се върне.

Когато го целуне
на вратата,
ще оживеят празнично панелите,
ще пламнат фойерверки
във стъклата,
камбани във дванайсет ще запечат...

Самота

Вън е нощта –
двулика и есенна.
С мъртви пръсти
върти вретено.
Пресуква нишката,
наприда песен.
Със тежки думи
нарича времето –
кога да съмне,
кога да мръкне,
а до дванайсет...
а след дванайсет...

Вътре е стаята –
свят в пещерата.
С хищни стени
подхранва паяци,
тъче платното
на самотата.
Със светлина и сянка
нарича дните ми –
кога да стана,
кога да легна,
а до дванайсет...
а след дванайсет...

Моята мисъл
е свят безсънен
между площада
и телефона.
И няма как

да „съм“ и да „бъда“.

Чуждата мисъл
е моето време,
жадно поглъщам
всяко послание.
Търся се в него
да се намеря...

Коледен снеговалеж

В контекста на снеговалежа сме различни...
Кварталът е потънал в разкаяние.
Предколедните размисли на всички
до църквата скъсяват разстояния.

Пред магазина все така небрежно
допиват бирата си неколцина.
Но някак отчуждено се споглеждат
и обещават да се видят догодина.

А после всеки се завръща във дома си
и в календара слага нова дата.
„От утре!“ – обещава във ума си –
„От утре всичко старо ще изпратя...“

В контекста на снеговалежа сме различни...
Една приятелка донесе сладки.
Червени сърчица с глазура – за обичане
били наречени, за много щастие.

Побъбрихме – с кафето и със сериала,
а после всяка се захвана с делника.
Звучеше вече коледно квартала,
в съседите ухаеше на зелник.

В контекста на снеговалежа сме различни...
Еднакви само са ни коледните ангели,
които във нощта ще ни наричат
късмети за любов, мечти и здраве.

Икона

Иконата ме гледаше през времето.
Провиждаше съмненията ми криви,
безплодните усилия на семето
да се разрасне в плодородна нива.

Една жена във златоткана дреха
в прегръдка своето дете бе взела.
Очите ѝ ми обещаваха утеха,
която аз сама си бях отнела.

Червеното и златното на изгрева
избухваха във ярката одежда.
Светът ме призоваваше да виждам
в ръцете ѝ спасителна надежда.

Аз гледах в полумрака на свещеното,
но чувах ужаса на слабата женица,
която своето дете отглеждаше,
за да го прати на небето – бяла птица.

Разбирах колко тежък е светликът,
като корона увенчал лицето.
Чертите нежни на жената викаха,
попили кървавите рани на детето.

Исус повдигаше десница срещу мене,
а майката прощаваше през времето.
Но аз не можех и не исках да приема
на жертвата спасителното бреме.

Люлка

Градът ме люлее
на детска площадка,
ожувам си лакътя,
стъпвам накриво.
Заклещена здраво
в ръждивата хватка,
аз зная защо
се чувствам щастливо.

Креци срещу мен,
невръстен, кварталът,
две майки обръщат
към мен очилата си.
„Ще сляза от люлката!“ –
Казвам – „След малко!
Нека докрай
да обърна земята!“

Скитници

Дървото тихо шепнеше
във мрака.
Дървото ни наричаше: „Да бъдем!“
То казваше,
че трябва да дочакаме
отново топъл лъх да ни събуди.

Сънувахме край пътя,
че потегляме
във бистра лунна нощ нанякъде,
а корените ни
в праха подреждаха
на първите ни смели стъпки знака.

Дървото ми протягаше
клонака си
и крачехме във тази късна доба,
поставили луната
пак във джоба
като фенерче, светещо във мрака.

А пътят все ни бягаше
ли, бягаше,
към хоризонта сива длан протегнал.
Събудени,
на утрото вълшебно
за скитническата си нощ разказвахме.

Завръщане

Дървото миеше
лицето си в небето.
Сапунените облачета
се разпенваха,
а синьото се лееше
на жадни глътки радост.
Един позастарял панелен блок
любовно се заглеждаше
във пейката,
поруменяла от рубина на боята.
Ръждясалата люлка
надменно се поклащаше от вятъра
(не беше боядисана все още).
Тя, може би, завиждаше
на яркото червило
и дръзкото присъствие на пейката,
която беше днес пак
фаворитката.
Усмивката не слизаше
от глупавичкото лице
на земното кълбо,
застанало в средата на алеята.
Намръщено мърмореше
и бършеше със вестници очите си
препълнената стара кофа за боклук...
А аз стоях пред своя дом
с библейското усещане
за най-щастливото завръщане.

В градината

Двете пейки в градината
ме слушаха търпеливо.
Промърморваше сливата,
но все пак беше учтива.
Срещу мен се простираше
златиста поляна,
моите стъпки в капана си
готова да хване.
Трите ореха стари
ме обичаха много
и като верни другари
ме съветваха строго...
А аз стоях на пътеката
с въпроса си древен –
как сред толкова вечност
съм ранима и тленна...

За късмет

Да играем на „топло – студено“?
Аз ще казвам какво съм скрила,
ти ще искаш да го намираш.
Слагам в утрото парченце от хляба,
после в него ти търсиш късметче –
за обичане ще ти трябва.
До обяд аз откривам по нещо –
малки знаци за нашата радост.
И те чувам как викаш: „Горещо!“...
Тази вечер във тъмнината,
в най-студеното място на къщата
бяха паднали две перца на земята.
Вече имахме във сърцата
на късметче косицата златна
и ангел пазител – в душата.

Новогодишно

Високият дъб зад завесите
ни се смееше
във тъмнината...
Запалихме гирляндите, свещите,
украсихме отново
елхата.

И сме в старите дрехи все още,
а по царски
обичаме празници.
Пазаруваме още и още –
все прекрасни неща...
от измамници.

На промоция се обличаме в мола
с дрехи скъпи
и маркови даже.
Но не знаем, че всъщност сме голи,
а го няма Андерсен –
да ни каже.

Звезден сън

Луната разсипваше
златни монети
по пода на моята стая.
Ковчежникът сън
ги прибираше с трепет,
а аз, просякинята,
исках за себе си
паричка от тази омая.

Протягах ръка
към прозореца в златно
и виках на помощ звездите.
Броях ги, подреждах ги
крайно старателно –
почти до болка в очите.

Сънят пусна
лунна паричка в дланта ми
и ми даде от своето време.
Дочувах пак ясения
звън на камбана
и звездно момченце
ръката ми хвана. Попита:
„Ще поскиташ ли с мене?“

Война

Войната е в нас,
този път сме сами.
Боговете ни емигрираха.
Есента е в захлас,
а от нея боли,
в гърдите ни въздухът спира.

Ослепяват прозорци,
оглушават врати
и часовници млъкват без време.
Есента между нас,
наранена, кърви...
Войната душите ни взема.

Смъртта на есента

Видях как съблякоха есента.
Измиха ѝ тялото –
ръцете – изтънели клони,
възлести, изкривени, изгнили;
корема и слабините –
земни хълмове,
пещерни родилни домове;
измиха краката ѝ –
със затлачени от калища вени –
зашумени пътища
към капаните на зимата...
Видях есента
под тихото гаснене на звездите.
Чух шумоленето
на изсъхналите думи.
По изораното ѝ лице
се стичаха солени реки...
Никога не плачем
пред живота.
Защо така ридаем
пред смъртта?

Морето

В предсмъртната агония на лятото
изгарят пясъчните плажове,
вълните стелят бяла марля,
лекуват ги в прегръдки влажни.
Децата кацат пак на пясъка
и пърхат в него като птички,
оставят в кофичките блясъка
на своите зачудени очички.
А залезният нож разрязва
безкрайната погача на морето.
Трохичките от слънце да опази,
то вдига уморено гладни шепи.
Със стъпките ни бърза времето,
две крачки само са до мрака,
но хванати във неговата мрежа,
отново своя ден ще чакаме.

Аз бях морето

Аз бях морето
и гледах брега,
а бретонът от пяна
ми пречеше.

Със всяка вълна
го отмятах назад
от лицето си –
мокро и светещо.

Вървах към брега
и протягах ръце
да прегърна
самотните дюни.

Като скулптор извайвах
„колене, рамене“ –
да ме стоплят
със пясъчни думи.

Русалка

Виж как се борят с пясъка
новородените ми пети,
как пронизва слънцето
морските ми очи.

Чуй как плача с вятъра
след посестримата вълна,
как се блъскат думите
в мрежите на ума.

Няма ги вече косите ми,
няма я песента...

Какви ли ще бъдат дните ми,
впримчени в любовта?

По залез

Все още откривам
в дъното на зениците си
слънчеви отражения.
Плененото слънце в очите ми
търси тяхната тъмнина
и я намира.
Светилото е сломено до смърт
от своя царствен блясък.
Мракът в зениците ми
е идеалният дом
за последните му лъчи...

Хоризонти

Прозорците ми често
са отворени,
но скрито е от тях
далечното.
Очите срещат
дограма и щори.
Със климатиците
си бъррим вечно.

Поискам ли да видя
хоризонти,
обагрени
във розово и златно,
аз може би ще викна
спомена
за детски смях
във късно лято.

И някак ще успея
пак да впиша
панелените покриви
в картинката.
И по-щастливо, зная,
ще задишат
балконите
с изронена мазилка...

Мъгла

Мъглата е и хаос...

Тя е праисторията на света,
която слива небесното и земното
в божествен акт.

Със нейното преодоляване
са свързани
безплодните човешки намерения.

Мъглата е контекст...

Поставени сред нейното говорене,
загубваме изконния си облик –
размиваме, размазваме,
променяме.

Мъглата винаги добавя
нови смисли.

Мъглата е и знак...

Приемаме я
като лого на изкуството.

Да скрием тук света,
да го покажем другаде.

Мъглата –
като сянката на смисъла.

Ной

Водите прииждаха
с някакво омерзение.
Бог упорито
ни наказваше с дъжд.
Нареди да организирам
самотно спасение.
После срина света –
изведнъж.
Без жал
за загубено щастие,
без милост
за нероден живот.
С някаква
божествена алчност
за праведност,
със човешка страст за грях.
Водите поглъщаха времето,
давеха моя живот.
Давеха смъртоносно:
изгреви и целувки,
раждания и смях,
вкусни ястия
на мирна трапеза,
луна и звезди,
на връвчица хванати
в съня на децата ми...
Водите бяха предел,
зад който искреше дъгата –
една обещана илюзия,
цветен фар
в непрогледното днес.

А дъждовните облаци
лакомо дъвчеха
и последните къчета
синьо небе.
В очите ни божият дъжд
се превръщаше в сълзи.

Юнашко

Пропадаме на долната земя.
Но този път и братята са с мене.
Преследваме триглавата ламя –
последната ни ябълка е взела.

Запуснати са долните села,
а къщиците свиват се във мрака.
Потънали във мухъл и ръжда,
те могат само своята смърт да чакат.

Потропваме по скършена врата –
под стъпките ни гънат се дъските.
Мазилката кърви, а на места
оголени до кокал са стените.

Тук миналия път една жена
замесваше си хляба със сълзите.
Не е останала дори и тя –
в земя презморска е при дъщерите.

И няма път из долната земя,
напразно търсим днес ламята стара.
Навярно отлетяла е и тя,
последната ни ябълка изяла.

Чайки

Преминаха пожарите
на лятото,
останаха да тлеят
само спомени...
И мамещият танц
на чайките,
от вятъра и от дъжда
подгонени.

Като вълшебни кламери
в небето
събират те на облаците
листовете.
А после, омагьосани
в писалки,
пак своята любов
изписват.

Вратата

От ъгъла
печално ме поглеждаше
една врата –
с очите на старица.
Самотните ми стъпки
се отцеждаха
като криле на мокра птица.

Докосвахме се
с погледи разбиращи,
протягах
плаха длан – да я погаля.
Боята черна падаше,
а свиреше
щастливо вятърът в дъските стари.

Поспях се,
приютена до вратата,
заслушах се
във стъпките отминали...
Не ми отвори никой
в тъмнината.
Не ме е страх. Отново ще намина.

Снегът е кинорежисьор

Снегът е кинорежисьор
на филм
за краткия живот
на лятото.

Във него аз съм
главният актьор –
на влюбеното в принца
лястовиче.

Ще си замине лятото

Ще си замине
лятото така,
че после ще боли –
от нямането на зеленото
и синьото.

Ще се изтрие
лятото от паметта,
а после ще боли
от яркото нахлуване
на жълтото.

Ще избледнее
лятото в душата,
а после ще боли
от празното очакване
на чудото...

Вчера, днес, утре

Вчера:

Топла кухня
с уханна пазва,
на масло и хляб със вкуса.
Тук е баба
и ми разказва
своите приказки за света.

Днес:

Тясна кухня
с почернели тапети,
шкаф с прекършено сиво крило.
Телевизорът
вечно свети
като циклоп – с едно око.

Утре:

Той кове ли кове
в тъмнината
своя мит за земя и небе.
Хипнотично, измамно
и свято
дефилират новите богове.

Поет

В един-единствен ден
аз назовах живота,
пробуждайки безумието на смисъла.
Облизвах всяко звукосъчетание
като обратната страна на етикет,
а после го залепях
върху Божиите творения
с насладата на откривател.
Изпробвах как напасват думите
между високото и ниското.
По Божието повеление
наричах живите души.
Светът се преподреждаше
„според рода си“
в огромната витрина
на космическия магазин.
А всяка моя дума се превръщаше в цена –
примамката на всяка същност.
Почувствах себе си като създател
на някакъв безсмъртен ценоразпис.
Бях във света на разделението
и йерархията...
Отгоре се усамоти небето,
а долу се множеше
„земната ни твърд“.
Завинаги отлъчиха едно от друго:
вода и суша, нощ и ден,
семето и живата душа...
Всред пустошта на разделението
увиснах аз – поетът медиатор.
Всяко свое слово преповтарях,

подозирайки измамния му вкус.
Светът не беше сам –
аз разговарях с него.
Наивен, той се хвана
във примката на мисълта ми
и остана там, интимно приютен
във моя лабиринт от думи.
Тогава осъзнах – божественият ред
ме призоваваше. И моя беше отговорността
статуквото да бъде нарушено...
Надвисваше божествен гняв
над моите поетични монолози.

Днес думите у мен заглъхват,
удавени във вировете на ума.
Когато ме напуснат до една,
със сигурност ще знам
какво е смърт...

За думите

Опитвахме от плодовете на дървото –
думите му бяха разбираеми,
невинни и новородени.
Примамливо ни шепнеха в градината
за някакви потайни светове.
И точно затова ги приютихме –
докато мине зимата в сърцата ни.
А бялата учителка се застоя,
заклела се да ни научи на търпение.
Във нейните селения
бе подредено и безмълвно.
Бяхме тъй различни и единствени
сред космическото неговорене...
Днес Божията воля беше
да се множим, но не и да се опознаваме.
Тъй черно-бялото се разпростря
всред земната градина на съмнението.
С човешките усилия на паметта
се мъчехме да си опазим думите,
защото в тях провиждахме, отчаяни,
и хилядите райски обещания...

След нас дървото
щеше да остане пак без памет.
И пак в средата на самотната градина.
То слабоумно щеше да размахва клони
пред лицето на смъртта.
А огнените херувими
щяха да го пазят от живота.
И в някоя космическа година
навярно можехме да се завърнем
пак в градината – но само безсловесни.
И да се приютим, най-после опростени,
под сянката на Божието доверие.

Съдържание

Цветно	5
Сталкер.....	7
Благослов	8
Къщата.....	9
Времето	10
Великаните.....	11
Снимка на стълби.....	12
Съвременна приказка.....	13
Проклятие	14
Сътворение	15
Погледи	16
Сънят на магистралата.....	17
Релсите	18
Вягър	19
Ела, да видиш	20
Алеите в парка.....	21
Оптимизъм.....	22
Песничка	23
Ще поседна	24
Родна стряха	25
Сняг	26
Улички.....	27
Всички сме ангели	28
Възкресение	29
Пепеляшки	30
Времето	31
Любов	32
Коледен подарък	33
Снегът се топи	34
Приказка по Дисни.....	35
Самота	36

Коледен снеговалеж.....	38
Икона.....	39
Люлка.....	40
Скитници.....	41
Завръщане.....	42
В градината.....	43
За късмет.....	44
Новогодишно.....	45
Звезден сън.....	46
Война.....	47
Смъртта на есента.....	48
Морето.....	49
Аз бях морето.....	50
Русалка.....	51
По залез.....	52
Хоризонти.....	53
Мъгла.....	54
Ной.....	55
Юнашко.....	57
Чайки.....	58
Вратата.....	59
Снегът е кинорежисьор.....	60
Ще си замине лятото.....	61
Вчера, днес, утре.....	62
Поет.....	63
За думите.....	65

© Рени Васева, автор, 2019
© Корица и оформление: Даниел Меразчиев, 2019
Погледи, Стихотворения
Българска, Първо издание
Всички права запазени